

ÎNCHEIERE

29 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă

Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Rotari Valeriu împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 09 martie 2017,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Rotari Valeriu împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Drochia cu privire la contestarea actului administrativ,

c o n s t a t ă :

La 21 aprilie 2016, Rotari Valeriu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Drochia (în continuare – IFS pe raionul Drochia) cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că la 09 iulie 2015 a luat cunoștință cu actul nr. 1–672641 din 04 februarie 2015 și decizia nr. 247 din 06 martie 2015, însă nu-i de acord cu acestea, pe motiv că nu a fost anunțat oficial despre emiterea actului, fiind încălcate dispozițiile art. 243 din Codul fiscal

Menționează că, în decizia nr. 247 din 06 martie 2015, este indicat greșit faptul că a fost înregistrat sediul pe altă adresă și că terenul are destinația de livadă, deoarece terenul indicat în respectiva decizie a fost arendat și se află în afara unității administrativ-teritoriale în care se află reședința de bază, iar Cooperativa de Producție „Lanul Argintiu” a achitat impozitele pe bunurile imobiliare și impozitul funciar, fapt confirmat prin ordinul de încasare a numerarului nr.13868, referindu-se la dispozițiile art.10 din Legea pentru punerea în aplicare a titlului VI din Codul fiscal nr. 1056 din 16 iunie 2000.

Sușține că a înaintat la 16 decembrie 2015 contestație Inspectoratului Fiscal Principal de Stat.

Solicită anularea actului nr.1–672641 din 04 februarie 2015 și decizia nr. 247 din 06 martie 2015.

Prin hotărîrea Judecătoriei Drochia din 01 decembrie 2016 s-a repus în termen cererea CP „Lanul Argintiu”, reprezentat de Rotari Valeriu, de adresare în instanța de contencios administrativ cu privire la contestarea actului administrativ. S-a respins ca

nefondată cererea înaintată de Rotari Valeriu împotriva IFS pe raionul Drochia cu privire la contestarea actului administrativ.

În susținerea poziției, prima instanță a reținut că, atât din actul de control cât și din decizia emisă s-a constatat declarația întârziată admisă de reclamant în adresa organului fiscal a informației despre modificările cu privire la sediul subdiviziunii sale, precum și despre sistarea temporară a activității subdiviziunii.

Ținând cont de probele scrise, instanța de judecată a considerat necesar de a repune în termen cererea reclamantului cu privire la contestarea actului administrativ, deoarece lipsește dovada informării în termen a reclamantului privind rezultatele întocmirii și examinării actului de control nr. 1-672641 din 04 februarie 2015 și a deciziei emise.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 09 martie 2017, s-a respins apelul declarat de Rotari Valeriu și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La 03 mai 2017 Rotari Valeriu a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 09 martie 2017, solicitând admiterea recursului și casarea deciziei instanței de apel.

În motivarea recursului, invocând prevederile art. 24 din Codul de procedură civilă menționează că instanța de apel a ignorat faptul că în prima instanță nu a participat interpretul.

Susține că instanța de apel nu a stabilit modul de examinare a actelor administrative contestate și nu a luat în considerare faptul că urmare a solicitării din 10 iunie 2015, a recepționat actele după 90 de zile.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind declarat în termen reieșind din faptul că decizia recurată din 09 martie 2017 (f.d. 143-145), a fost recepționată de recurent la 27 martie 2017, fapt confirmat prin semnătura aplicată pe avizul de recepție nr. DS3118058572AR (f.d. 111), iar cererea de recurs a fost expediată la 03 mai 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe plic (f.d.117).

Alegațiile recurentului precum că, instanța de apel a ignorat faptul că în prima instanță nu a participat interpretul, nu pot fi reținute, deoarece atît din procesul-verbal al ședinței de judecată în prima instanță cît și din procesul-verbal al ședinței de judecată în apel, nu se desprinde faptul că recurentul a solicitat instanței ca să fie asigurat cu interpret, or potrivit art. 24 alin. (2) din Codul de procedură civilă, persoanele interesate în soluționarea pricinii care nu posedă sau nu vorbesc limba de stat sînt în drept să ia cunoștință de actele, de lucrările dosarului și să vorbească în judecată prin interpret.

Totodată, instanța de recurs reține că din materialele pricinii nu se desprinde faptul că recurentul a înaintat obiecții împotriva procesului-verbal în sensul art. 275 alin.(6) din Codul de procedură civilă, care prevede că, participanții la proces și reprezentanții lor au dreptul să ia cunoștință de procesul-verbal al ședinței de judecată și, în decursul a 5 zile de la data semnării acestuia, să prezinte în scris observații asupra lui, indicînd inexactitățile și motivele pentru care îl consideră incomplet, ba mai mul, în apel recurentul nu invocă faptul că în prima instanță nu a participat interpretul, iar toate cererile înaintate de recurent sunt întocmite în limba de stat.

Nu pot fi reținute nici cele invocate în recurs precum că instanța de apel nu a stabilit modul de examinare a actelor administrative contestate, or circumstanța respectivă vizează chestiuni de fapt ale pricinii care nu se încadrează în temeiurile de declarare a recursului și pot fi abordate în instanțele inferioare care sunt abilitate prin lege să examineze *inter alia*, motivele de fapt ale pricinii.

În acest sens, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs constituie opinia recurentului cu privire la soluția adoptată în speță care nu poate fi pusă la baza recursului, deoarece vizează temeinicia deciziei instanței de apel și ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art.386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea temei nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă aplicabil recursului.

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, deoarece recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept ale pricinii, iar forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil ce ar pune la îndoială legalitatea deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Rotari Valeriu, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Rotari Valeriu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță